

HET BEGIN VAN EEN EINDE

‘Hoi.’

‘Hoi.’

Ons eerste gesprek is geen Shakespeare. Dat hoeft ook niet, want ik weet al dat dit niks gaat worden, daarvoor was er van de week te weinig vuurwerk of nieuwsgierigheid op de datingapp waar we elkaar tegenkwamen. Toch ben ik net uit de trein gestapt en sta ik nu op perron 2 van Utrecht Centraal te kijken naar zijn hand. Die houdt een plastic tas vast, waaruit een bosje rozen en de rand van een puzzel steken. Ik ben met lege handen gekomen, omdat de verwachting is dat ik ook met lege handen zal vertrekken. Dit is het laatste afspraakje dat ik doe, na deze boomlange verlegen dokter stop ik met zoeken, dan maar geen verkering meer.

We lopen Hoog Catharijne uit, ik zie dat hij flink doorstapt op verende tenen. Dat eerste is een plus, ik vind slenterende mensen irritant. We gaan zitten op een terrasje vlak bij de Dom, de herfst loopt ten einde, maar vandaag schijnt de zon. Na vijf minuten voel ik me comfortabel genoeg om in het bijzijn van deze longkankerspecialist mijn eerste sigaret op te steken.

Hij zegt er niks van.

Ik ook niet.

‘Ik heb kaartjes,’ zegt hij, ‘voor iets om te doen.’

Omdat ik geen idee heb wat ik van deze vreemde vogel moet maken, ga ik mee iets doen. Het blijkt een beklimming van de Dom te zijn. Gedurende 465 treden kijk ik naar de lange benen voor me en het gele tasje met de bloemen en puzzel dat hij nog steeds niet heeft gegeven. Mijn conditie is door het roken zo dramatisch dat ik niet kan praten. Hij snapt dat, als dokter.

Boven kijken we uit over de stad, we zeggen dingen als ‘goh, wat mooi’ en opeens houdt hij zijn telefoon voor onze gezichten. Hij maakt een foto. Hij kijkt gelukkig, denk ik, en daar word ik zelf ook een beetje vrolijk van.

Daarna brengt hij me terug naar het station. Als de machinist fluit, buig ik zomaar snel voorover en geef hem een kusje. Eindelijk krijg ik de plastic tas.

‘Doei.’

‘Doei.’

Op de terugweg denk ik: het is nog steeds geen Shakespeare, maar dat geeft niet. Ik ben na een vergelijkbaar startpunt om veel minder verliefd geworden en kijk hoe dat afliep. Dus misschien is dit best een goed begin: op mijn schoot ligt een bosje donkerrode rozen en een puzzel van de stad Utrecht bij nacht, in mijn hoofd gloort een soort voorzichtig optimisme door de vreemde vogel op lange stelten. Het kan nergens toe leiden, maar ook tot alles.

NOU...

Waar het toe leidt, is een opeenstapeling van rampzalige beslissingen.

Ondanks mijn zeer terughoudende opstelling en zijn voornemen om eerst eens goed rond te neuzen na een relatie van vijftientig jaar, belanden we binnen een week toch in elkaars schoot. Daar gaat geen overleg aan vooraf, het gebeurt gewoon. Hij vindt, dat zegt hij in ieder geval steeds, alles aan mij fantastisch. Ik vind, denk ik in stilte, alles aan hem vreemd. Dat klinkt niet als een aanbeveling, maar is het toch.

Hij denkt anders dan andere mannen.

De dokter is geen sociaal dier, geen opvallend knappe gozer, geen zon, geen optimist. Hij lijkt dus in niets op eerdere vriendjes of mijn man Jean, die op dit moment zes jaar geleden is verongelukt.

Hij is de eerste die op mij lijkt, in plaats van dat ik val voor een tegenpool die mijn zwart wat grijzer maakt. Hij is ook een eiland en vanaf het mijne zwaai ik naar hem: hallo daar aan de overkant, ik denk dat ik me veilig voel bij jou, stap maar in je bootje.

Hij omarmt mijn kind als het zijne.

Mijn afwijkende ideeën als diamanten.

Mijn schreeuw om ruimte, vrijheid, tijd voor mezelf met een kalm ‘wil ik ook’.

Op die hoopgevende maar flinterdunne basis besluiten we kennelijk na een maand al een toekomst te bouwen, want we gaan per ongeluk en echt alleen voor de lol naar een woonhuis in Amersfoort kijken.

Dat huis wordt het niet, maar op de een of andere manier komt er een tweede bezichtiging, dit keer in Hilversum. En nog een, een joekel met ook voldoende ruimte voor zijn drie kinderen, als de tijd rijp is.

We doen een bod.

De eigenaar wil meer.

Opeens moeten en zullen we in dit huis wonen, dus we doen nog een bod.

Die avond, met amper twee maanden verkering op de teller, worden we samen eigenaar van een wit huis met een open haard in de slaapkamer en een bad op pootjes. Per ongeluk en voor de lol is veranderd in een beetje expres en, zal binnen een jaar blijken, ook een beetje dom.

Mijn familie en vrienden zijn not amused als ik ze opbel met het monumentale nieuws. ‘Je bent gestoord’ is een veelgehoorde reactie en ook de woorden ‘gek’, ‘impulsief’ en overige termen in dat genre vallen veel. Ik hou mijn rug recht en pareer elk commentaar met ‘Dit is ’m, ik wéét het gewoon’.

Ik weet ook dat het niet de eerste keer is dat ik dat zeg, twee jaar eerder werd ik na een jaar verkeren met een reclameman

ten huwelijk gevraagd en zochten we daarna naar een huis in Amsterdam. Paniek, twijfel, beren op de weg, nee, het is hem toch niet, ik vóél het gewoon. Exit reclameman.

Maar met deze meneer is het anders, hij wordt mijn nieuwe thuis, ik ga samenwonen in Hilversum en we leven nog lang en gelukkig. Luuk heeft eindelijk een vaderfiguur, regenbogen en confetti, het einde.

Vlak daarna is het kerst, we vieren het bij mijn broer, die nu nog met zijn gezin in de hoofdstad woont, maar ook net een huis heeft gekocht in Hilversum. De dokter gaat mee, het wordt zijn eerste kennismaking met mijn familie. Na vijf minuten zie ik mijn ouders voorzichtig stralen. Zo'n intelligente man, een *gentle giant*, en kijk hoe lief hij is met Luuk en mijn pasgeboren neefje.

Bovendien: hun twee kinderen die allebei in Hilversum gaan wonen, dat is ontzettend gezellig en veel dichterbij hun huis in de Achterhoek, nichtje en neefjes kunnen bij elkaar binnenlopen. De hete hangijzers – zijn kinderen die verre van gelukkig zijn met papa's nieuwe vriendin en plannen, het feit dat we elkaar amper kennen – worden wel aangestipt, maar bijna meteen in een doosje met stevig hangslot gestopt. In plaats daarvan hebben we het over verbouwen, een nieuwe school, dat mijn huis verkocht moet worden, hoe snel het neefje groeit en we proosten nog maar eens, wat een geluk, wat een toeval, wat een toekomst.

Ik weet nog niks van wat er komen gaat en ook niet dat het uiteindelijk allemaal goed zal aflopen. Dat mijn happy end er anders uit ziet dan ik altijd voor ogen had. Dat slechte keuzes soms nodig zijn om uiteindelijk op de juiste plek te belanden, ondanks wat de rest zegt en vindt en denkt.

Maar nu is het kerst. Ik denk dat ik heel gelukkig ben.

VERHUIZEN

Mijn huis verkopen blijkt een eitje. Tien stellen komen kijken, zeven doen een bod. Mijn makelaar belt met de getallen: 'Ik ga van laag naar hoog.' Als ze klaar is, zijn we even stil.

'Sodeknetter,' zeg ik uiteindelijk. 's Avonds in bed bedenken ik dat het een teken is; dat mijn durf wordt beloond.

De verhuizers die me een jaar eerder van Haarlem naar Bloemendaal hebben overgeheveld, weten de weg nog.

'Ga je alweer?'

Ik vertel het verhaal, ze vinden het schitterend en ook een beetje debiel.

'Ik ook,' zeg ik en ik geef ze nog meer koffie.

In Hilversum blijven voorlopig een paar slaapkamers leeg bij gebrek aan voldoende meubels en omdat de kinderen van de dokter straks zelf mogen bepalen hoe ze de boel willen inrichten. Veel hoeft er in ons nieuwe thuis niet te gebeuren, de oude eigenaar heeft zijn hele metamorfose gemansplained aan de dokter, hoewel ik ernaast stond en aangaf toch ook de helft te betalen. Niet dat ik echt interesse heb in boilers en wifiversterkers, maar er zijn grenzen aan wat ik accepteer en zijn mededeling dat 'daar de waskoker zit, Carolien' is

de mijne. Voordat ik iets venijnigs kan zeggen is hij alweer doorgelopen.

Zijn verbouwinspanningen mogen dan *top-notch* zijn, dat geldt niet voor zijn hygiënische talenten. Ik app de verkoper meermaals met de mededeling dat ik maden in de plastic stootrandjes van de keukenkasten supergoor vind, idem voor de dode muizen eronder en de niet-doorgespoelde kak in de wc's. 'Het pand zou schoon opgeleverd worden,' meld ik razend, maar dat wordt beantwoord met stilte, dat geldt ook voor de vraag wanneer hij zijn kilo's administratie komt ophalen.

Kokhalzend poets ik vijf jaar man-alone weg, de spetters en spinrag en iets wat lijkt op snot. De muren worden geverfd, er komen gordijnen, ik ontsmet de sauna die we nooit zullen gebruiken en tussendoor begint Luuk op zijn nieuwe school. Ik verbaas me over de leuke lelijkheid van Hilversum. De dokter zaagt een kattenluik voor mijn kat Henry in de keukendeur en samen kopen we een bed dat groot genoeg is voor zijn lange ledematen, mezelf en mijn zoon die nog niet in zijn eigen kamer durft te slapen, ook al is het een spectaculair dubbelbreed stapelbed. Ik verf de keukenkastjes zwart en plaats een online review dat de betreffende Flexa Mooi Makkelijk Keukenkasten helemaal niet in één keer dekt, niet eens in drie keer.

De administratie van de ex-bewoner verdwijnt in de papierbak, net als de vieze onderbroek die ik nog ergens tegenkom.

Dan is het af.

Opeens woon ik in een groot, mooi huis met mijn grote, vreemde vogel in een groot, lelijk dorp, maar wel met een oprit voor de auto en in april kermis op de markt. Als ik 's avonds op de bank zit, kan ik het niet geloven.

De dokter woont in de weekenden nog in zijn oude huis, omdat hij dan de kinderen heeft. Die zijn kwaad, ze begrijpen niet waarom hun vader gaat samenwonen met een vrouw die ze nog niet eens hebben ontmoet. Ze hebben natuurlijk volkomen gelijk, maar hij en ik roepen tegen elkaar dat alles goed komt, kinderen zijn flexibel joh, tijd heelt alle wonden enzovoort. Anderen noemen het misschien de kop in het zand steken.

Doordeweeks is hij bij ons. De eerste maand vind ik samenwonen raar. Ik ben het na zes jaar niet meer gewend om met een andere volwassene in één huis te wonen. Om voor drie personen te koken. Zijn was te doen. Het hoe-was-jouw-dag-moment weer op te starten. Opeens te maken te hebben met verhalen over een familie die de mijne niet is, al ging de eerste ontmoeting met zijn ouders heel goed, ze zijn ontzettend lief.

In de avonden luister ik verwonderd naar zijn internationale Zoom-vergaderingen vol medisch jargon, van Jeans werk snapte ik ook niks, maar hij had net zomin als ik behoefte aan inhoudelijke gesprekken over aandelen en klantenbezoek. Luuk is matig geïnteresseerd in onze nieuwe huisgenoot, maar vindt het wel leuk om heel hoog opgetild te

worden. Omdat ik wil dat dit gaat werken, voor ons allebei, let ik vooral op het laatste.

De tweede maand is gezellig. De dokter masseert elke avond mijn voeten omdat ik in het begin van onze relatie heb gezegd dat ik dat zo lekker vind, dus ik slaap fantastisch. We praten over de toekomst en over hoelang we inschatten dat het zal duren voordat zijn kinderen in de weekenden bij ons willen komen. Daar zijn we heel optimistisch over. We stippen het woord ‘trouwen’ aan en zijn het ontzettend met elkaar eens dat dat iets is voor ooit, namelijk pas als zijn kinderen helemaal oké zijn met mij, de nieuwe situatie, hun parttime huis en stiefbroertje. We kopen allebei een elektrische fiets omdat Hilversum nergens vlak blijkt te zijn, als de droger sneuvelt maakt hij hem en dat vind ik sexy. Jean kon qua klussen helemaal niks, ik was altijd degene die met boormachines aan de slag moest en dat dat nu niet meer hoeft is ook weleens prettig.

Ik was ook even vergeten hoeveel mannen eten, dus mijn kleine tweepersoonspannen verdwijnen naar de hoogste plank van mijn – nee, ónze – keukenkastjes.

In de derde maand hebben we voor het eerst een discussie over de opvoeding van Luuk. Na al die tijd alleen de kar trekken weet ik niet hoe ik moet omgaan met zijn adviezen. Ik snap dat ik ruimte voor deze nieuwe man moet maken, ik wilde toch zo graag een vader voor mijn zoon en nou, die is er nu, met verstand van zaken ook nog. Maar mijn hart zet de hakken in het zand. De regels en rituelen die Luuk en ik

met z'n tweeën hebben uitgevogeld voelen heilig, omdat ze het resultaat zijn van ploeteren, tranen, twijfel, heel veel verdriet en tweepersoonsliefde.

De dokter snapt dat, zegt hij.

Hij snapt steeds maar alles.

Ergens in de vierde of vijfde maand krijg ik in de gaten dat ik stiekem uitkijk naar de weekenden, als Luuk en ik alleen thuis zijn. Ik voel opluchting als de dokter op vrijdagochtend weggrijdt, of meer een soort heimwee naar de tijd dat het alleen nog moeder en zoon was. Tot zondagavond doen we alles zoals we dat eerst deden. Samen in mijn bed slapen zonder me daar schuldig over te voelen. Samen op de bank eten en niet, zoals tegenwoordig, aan tafel. De rest van de week mis ik mezelf en ons van nog niet zo lang geleden. Deze gigantische rode vlag stop ik in het doosje met het hangslot, waar inmiddels ook de kwestie Zijn Kinderen in is beland. Ik heb ze nog steeds niet gezien, niet gesproken, helemaal niks, hun harten zitten ook met de hakken in het zand.

Ik twijfel ook of ik wel echt van de dokter hou, of alleen van het plaatje.

Ik mis Jean, alsof ik hem vorige week nog heb gezien.

En dan moet augustus nog komen.